

Η ΣΕΛΙΣΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

ΓΙΑ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ

Ο ΓΑΪΔΑΡΟΣ

(Άραβικός Μύθος)

Μιά φορά ζούσαν στην ίδια πόλι ένας πλούσιος άφέντης κι ένας φτωχός άνθρωπάκος. Ο άφέντης είχε χιλιάδες σκλάβους και παρασκλάβους που δουλεύανε γι' αυτόν κι ο άνθρωπάκος, όχι μόνο σκλάβο κανένα δεν είχε, μα ούτε παιδί, ούτε σκυλι — πού λέει ο λόγος — κι έτσι αναγκάζονταν να δουλεύη μόνος του ο ίδιος, γέρος άνθρωπος, γιά να βγάξη τὸ ψωμί του.

Ήταν όμως άνθρωπος λιγάκι πονηρός και μιά μέρα σκέπτηκε να θάλη σ' ενέργεια ένα σχέδιο.

— Σάν πετύχω, πέτυχα! είπε, και μιά και δυό τραβάει και πάει στον άφέντη με τους πολλούς δούλους.

— Άφέντη μου, τού λέει, ήρθα να σου πω ότι πριν από είκοσι χρόνια μου ψόφησε ένας γαΐδαρος, ο μόνος βοηθός στις δουλειές μου...

— Σε λυπούμαι, δύστυχε, τού αποκρίθηκε ο άφέντης. Άλλά δεν βλέπω γιά ποιό λόγο έρχεσαι να μου τὸ πῆς έμένα αυτό και μάλιστα ύστερα από είκοσι χρόνια.

— Σου τὸ λέω, απάντησε ο άνθρωπάκος, γιατί ψές είδα στ' όνειρό μου ότι ή ψυχή του γαΐδαρου μου πέρασε σ' έναν απ' τους πολλούς σκλάβους που έχεις.

Ο πλούσιος τόν έκύτταξε με άπορία.

— Ίσως, είπε, ό μεγάλος Θεός μπορεί να κάνει και μεγαλύτερα θαύματα απ' αυτό που μου λές. Μα πώς θα μπορέσουμε να καταλάβουμε ποιός απ' τους σκλάβους μου είναι ο γαΐδαρός σου;

— Αυτό είναι πολύ εύκολο, άφέντη, αποκρίθηκε ο φτωχός. Θα σου περιγράψω τὰ χαρακτηριστικά του γαΐδαρου μου και μ' αυτόν τόν τρόπο νάσαι βέβαιος πώς θα τόν θρούμε.

Κι άρχισε να έγκωμιάζει τὰ χαρίσματα που είχε ο γαΐδαρός του:

— Έδούλευε χωρίς να ξέρη τί πάει να πῆ κόπος, άφέντη μου. Έδούλευε και τις έφτά μέρες τῆς εβδομάδος, κι όταν ακόμα τόν άφηνα νηστικό... κι όταν τόν έδερνα, κι όταν άρρωστούσε...

— Φτάνει, φτάνει... τού είπε στο τέλος ο πλούσιος άφέντης. Πότε είπες πέθανε ο γαΐδαρός σου;

— Άκριβώς πριν από είκοσι χρόνια, άφέντη.

Τότε ο πλούσιος διάταξε να παρουσιαστούν μπροστά του όσοι από τους σκλάβους του είχαν ηλικία είκοσι χρόνων. Κι όταν όλοι αυτοί μπῆκαν στη γραμμή μπροστά του, ο άφέντης τούς ρώτησε:

— Υπάρχει κανείς ανάμεσά σας που σ' όλη του τῆ ζωῆ να δουλεύη κάθε μέρα, κι όταν ακόμα είναι νηστικός και πεινασμένος; Είναι κανείς από σας που να τρώη ό,τιδήποτε χωρίς να θυμώνη και να στραβομουτσουιάζει; Είναι;...

Κι άρχισε να άραδιάζει όλα εκείνα τὰ χαρακτηριστικά που τού είχε δώσει ο φτωχός άνθρωπάκος γιά τόν γαΐδαρό του. Και λέγοντας αυτά, χαμογελούσε, γιατί είχε καταλάβει τὴν πονηριά του φτωχοῦ και ήταν βέβαιος ότι κανείς απ' τους σκλάβους του δεν θα χε τῆ θλακεία να πῆ «ναί».

Κι άληθινά, όλοι οί σκλάβοι του έσκυψαν με ταπεινώση τὸ κεφάλι, αλλά κανένας δεν έβγαλε μιλιά από τὸ στόμα του.

Ένας όμως απ' αυτούς, που νόμιζε πώς ο άφέντης του θα τόν έπαινούσε και θα τού έδινε καλύτερη θέσι αν ταπεινώνε τόν εαυτό του περισσότερο, προχώρησε και είπε:

— Έγώ, άφέντη μου, έγώ είμαι τέτοιος!

Ο άφέντης του τόν έκύτταξε γιά μιά στιγμή παραξενεμένος κι έπειτα έγύρισε στο χωρικό:

— Πάρ' τον, πάρ' τον! τού είπε θυμωμένος. Έτούτος έδω, χωρίς άλλο, είναι ο γαΐδαρος που σου ψόφησε και ξαναζωντάνεψε μέσα στο τομάρι του!...

ΤΗΣ ΣΤΙΓΜΗΣ

ΕΥΘΥΜΑ ΛΟΓΙΑ

Φαντάσου, Λιλη, χθές έλαβα ένα άπαίσιο ανώνυμο γράμμα.

— Από ποιόν νάνε τάχα;

— Δεν μπορώ να φαντασθώ. Πάντως μου γράφουν, ότι είμαι τρελλή, θεόκουτη, πανάσχημη και ξιππασμένη. Ποιός λές να τ'όγραψε;

— Αυτό δεν μπορώ να τὸ καταλάβω, αλλά πάντως θάνε κάποιος... που σε ξέρει καλά!

— Ώ κύριε γιατρέ! Τί έποχή είναι αυτή; Άκούτε εκεί κρουολογήματα, πυρετοί, παράτυφοι!...

— Ναι, δόξα τῷ Θεῷ! Δεν ξνω... παράπονο...

Στὸ λόχο:

Ο λοχίας.— Ποιό ζωντόβολο σου είπε, θρέ, να πετάξῃς έδω τὰ σκουπίδια;

— Ο... λοχαγός, κύρ λοχία!...

ΕΦΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΤΡΑΓΟΥΔΙ

(Του Β. Ούγκω)

Είπε τὸ Μνήμα μιά φορά στο Τριανταφυλλάκι:

Πές μου, λουλουδι προφαντό, αγάπης λουλουδάκι,
τί κάνεις τῆ δροσούλα
που ρίχνει ἡ Αύγούλα
στο κάθε φυλλαράκι;

Και τοῦπε τὸ Τριαντάφυλλο:

— Και σύ, γιά πές μου, κλέφτη,
τί κάνεις κείνο τὸ κορμί που μέσ' στο λάκκο πέφτει;

Και λέγει τὸ Τριαντάφυλλο:

— Τῆ δρόσο που με ραίνει,
τὰ διαμαντάκια που ἡ Αύγῃ μου ρίχνει δακρυσμένη,
χωρίς έδω στη φύσι
κάνεις να μ' ευνόηση,
έγώ τὰ κάνω μυρωδιά γλυκειά και παινεμένη.
— Κι' έγώ, τὸ Μνήμα απαντᾷ, περήφανο λουλουδι
κείνο που κλέβω τὸ κορμί τὸ κάνω άγγελουδι!

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

Τὸ καλὸ πουλι, απ' τ' αυγό κελαΐδει.

(Έλληνική)

Η άποκρηάτικη αγάπη πεθαίνει τῆ σαρακοστή.

(Ιταλική)

Πολύ ώμορφα χορεύει εκείνος,
στον όποιο τραγουδάει ἡ Τύχη.

Ιταλική

Γιά κείνους, που αγαπούν, ἡ
μισῆ ευτυχία είναι να τους λησμονά
ἡ ό κόσμος.

Γαλλική

ΟΜΙΛΟΥΝ ΟΙ ΣΟΦΟΙ

ΓΝΩΜΙΚΑ ΤΟΥ ΦΡΑΓΚΛΙΝΟΥ

— Η υπερηφάνεια προγευματίζει πλούσια, γευματίζει μέτρια και δειπνάει φτωχότατα.

— Ο εργατικός εύκαιρεί κάποτε, ο τεμπέλης ουδέποτε

— Μιά μικρή άμέλεια μπορεί να προξενήση τὸ μεγαλύτερο κακό. Όταν π. χ. λείπη τὸ καρφι, χάνεται και τὸ πέταλο, όταν λείπη τὸ πέταλο, χάνεται και τὸ άλογο, όταν λείπη τὸ άλογο, χάνεται κι ο καθαλλάρης, γιατί ο έχθρός τόν προφθάνει και τόν σκοτώνει. Κι' 'λ' αυτά έξ αίτίας ένός καρφιού.

ΤΟ ΠΑΙΧΝΙΔΑΚΙ ΣΑΣ

Νά ένας τσοπάνης με τῆ γκλίτσα του! Η σκιά του τσοπάνη δηλαδή. Γιά να τόν σκαρώσετε, μικροί μας φίλοι, δεν χρειάζονται και πολλά πράγματα. Τὸ χεράκι σας κλεισμένο όπως δείχνει ἡ εικόνα, ένα χαρτόνι ψαλιδισμένο καταλλήλως, ένα ξύλο, ο κοντυλοφόρος σας εν άνάγκη, χωμένος στο μανίκι σας και μιά πετσέτα, με τὴν όποια θα διπλώσετε τὸ χέρι σας. Έμπρός, λοιπόν. Τί καθόσατε;